

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
hlášený na adrese X.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2022, č. j.: OAM-836/ZA-ZA11-D07-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2022, č. j.: OAM-836/ZA-ZA11-D07-2022, jímž byla podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), shledána nepřipustnou žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této žádosti bylo podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo ve výroku konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Spolková republika Německo.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že na území České republiky žije jeho X., jediní příbuzní a členové rodiny, které na území EU má, vzájemně se podporují a pomáhají si jako rodina, v Německu nemá žádnou vazbu, je opomíjena soudržnost rodiny, nebyl dostatečně zohledněn zásah do rodinného života.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Spolková republika Německo je státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu (dle čl. 12 Dublinského nařízení), žalobce byl držitelem platného víza vydaného Spolkovou republikou Německo, která svou příslušnost uznala, v německém azylovém řízení nebyly shledány systémové nedostatky, o azylové žádosti jeho X. bylo rozhodnuto totožně, pobyt X. v České republice s rodinou nezakládá důvod pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobci bylo Spolkovou republikou Německo vydáno dne 25. 8. 2022 vízum platné X. (cestovní doklad žalobce). Mluví plynule X., o mezinárodní ochranu doposud nežádal, je zdravý, X. (poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, ze dne 15. 9. 2022).
6. Německo akceptovalo žádost České republiky o převzetí žalobce s ohledem na čl. 12 odst. 2 téhož nařízení (odpověď Spolkové republiky Německo na žádost o převzetí doručená žalovanému dne 22. 9. 2022).
7. V německém azylovém řízení nedochází k systémovým nedostatkům (Informace OAMP ze dne 4. 7. 2022).
8. Dne 27. 10. 2022 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí, uvedl, že by chtěl být se svou rodinou a vypomáhat jim.
9. Dále žalovaný vydal dne 10. 11. 2022 žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Podle ust. čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
13. Podle ust. čl. 17 odst. 1 alinea první Dublinského nařízení *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
14. Soud předně uvádí, že dle kritérií Dublinského nařízení je státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti skutečně Německo. Žalovaný kritéria řádně vyhodnotil na s. 2 až 4 napadeného rozhodnutí, s jeho závěry se lze ztotožnit. Žalobce není nezletilou osobou ani jeho rodinní příslušníci (vizte čl. 2 písm. g) Dublinského nařízení) nejsou žadateli o mezinárodní ochranu ani jejími poživateli, uplatnění kritérií Dublinského nařízení ve vztahu k žalobci nepovede ani k oddělení rodinných příslušníků. Zbývalo tak kritérium dle držení platného víza, bylo zjištěno, že žalobce byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu dne X. držitelem víza vydaného Spolkovou republikou Německo, která je tudíž státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu (čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení).
15. Z ničeho nevyplývají ani možné systémové nedostatky v německém azylovém řízení. Dle Informace OAMP ze dne 4. 7. 2022 probíhá azylové řízení v Německu standardně, k dispozici bývá žadatelům tlumočník, nevládní organizace podávají informace o řízení, přijímací střediska vykazují dostatečné kapacity a podmínky v nich nenaznačují existenci systémových nedostatků, žadatelé nejsou v praxi zajišťováni v průběhu standardního azylového řízení.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k aplikaci diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení a neposoudil tak žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu i přes svou nepřislušnost. Žalovaný uvedl, že žalobce netrpí zdravotním omezením, v České republice nemá kulturní vazby, nikdy zde nebyl, Německo je příslušné i v řízení o azylové žádosti, kterou podala jeho X., na území České republiky se sice nachází jeho X., avšak vycestování žalobce do Německa kontakt rodiny neznemožní, v Německu bude mít přístup k zdravotní péči i ubytování i ostatním prostředkům přijímacího systému, přijímací podmínky v Německu nevykazují žádná závažná pochybení. Zhodnocení žalovaného ohledně neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení shledává soud dostatečným a adekvátním. K úvahám stran čl. 17 Dublinského nařízení se vyslovil Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“), který v první právní větě k rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j.: 2 Azs 222/2016 – 24, uvedl: „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit.“ Na druhou stranu NSS dospěl k závěru, že povinnost

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

převzít příslušnost na základě čl. 17 Dublinského nařízení státu nevzniká ani tehdy, nastane-li výjimečná situace (vizte rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, č. j.: 1 Azs 398/2017 – 25). Žalovaný při svých úvahách libovůli neprojevil, naopak zhodnotil všechny relevantní skutečnosti a dospěl k logicky odůvodněnému závěru o neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení na žalobcovu věc. Soud s žalovaným rovněž souhlasí, že žalobce nemá podstatné zdravotní omezení, v případě žádosti jeho X. je rovněž příslušné Německo, žalobce tak nebude osamocen, s ohledem na to, že Německo sousedí s Českou republikou, nebude znemožněn jeho kontakt ani se X. Námitky tvrdící ohrožení soudržnosti rodiny soud tudíž neshledal důvodnými.

17. O návrhu na přiznání odkladného účinku soud nerozhodoval, jelikož do 30 dnů od postoupení věci nepřislušným soudem rozhodl o věci samé.
18. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. března 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.